

POSTANOWIENIE

Dnia 19 stycznia 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Poznaniu Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSA Małgorzata Gulczyńska

Sędziowie: SA Jan Futro (spr.), SA Marek Górecki

po rozpoznaniu dnia 19 stycznia 2015 r. na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa R. S.

przeciwko Skarbowi Państwa reprezentowanemu przez (...) w P.

o zapłatę

na skutek zażalenia biegłego K. R.

na postanowienie Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 30 października 2014 r.

sygn. akt XII C 1180/12

oddala zażalenie.

Marek Górecki Małgorzata Gulczyńska Jan Futro

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Okręgowy w Poznaniu przyznał biegłemu sądowemu K. R. wynagrodzenie w kwocie 117,96 zł z VAT (sto siedemnaście złotych 96/100) za wydanie ustnej opinii uzupełniającej i udział w rozprawie w dniu 7 lipca 2014 r. oraz kwotę 118,08 zł z VAT (sto osiemnaście złotych 08/100) tytułem zwrotu kosztów dojazdu na rozprawę w dniu 7 lipca 2014 r. - ze środków Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w Poznaniu (pkt 1), oddalając jego wnioski w pozostałym zakresie (pkt 2).

W uzasadnieniu m.in. wskazał, że przyznał biegłemu 118,08 zł z 23% podatkiem VAT) tytułem zwrotu kosztów stawiennictwa na rozprawie w dniu 7 lipca 2014 r. Zgodnie bowiem z § 1 Zarządzenia Nr (...) Prezesa Sądu Okręgowego w Poznaniu i Zarządzeniem Nr (...) Dyrektora Sądu **Okręgowego** w Poznaniu z dnia 24 czerwca 2013 r. w sprawie zwrotu kosztów przejazdu samochodem prywatnym w podróży świadka i innych osób uprawnionych z tytułu stawiennictwa w sądzie oraz określenie wysokości stawki za 1 kilometr w przebiegu, stawka za 1 km przebiegu samochodu osobowego używanego przez świadka lub inną osobę uprawnioną w podróży na wezwanie sądu o pojemności skokowej silnika powyżej 900 cm³ wynosi 0,48 zł. Biegły wskazał, że pokonał odległość 200 km w obie strony w związku z powyższym Sąd na podstawie ww. przepisów przyznał biegłemu zwrot kosztów podróży wyliczony, jako iloczyn 200 km i obowiązującej stawki 0,48 zł/km.

Z uwagi na okoliczność, że zastosowana przez biegłego stawka 0,6795 zł/km nie znajduje oparcia w obowiązujących przepisach Sąd orzekł jak w punkcie 2 sentencji.

Na postanowienie to zażalenie wniósł biegły K. R. **zarzucając mu** naruszenie przepisów Rozporządzeniu Ministra Infrastruktury z 25 marca 2002 r. „W sprawie warunków i sposobu dokonywania zwrotu kosztów” (Dz. U. 27 poz. 271 z 2002 r.).

W konsekwencji wniósł o zmianę wspomnianego postanowienia i przyznanie biegłemu wynagrodzenia zgodnie z kartą pracy biegłego i sporządzoną na jej podstawie fakturą.

W uzasadnieniu wskazał, że zastosowanie winny znaleźć te przepisy, zgodnie, z którymi stawki za dojazd własnym samochodem wynoszą 0,8358 zł/km brutto i 0,6795 zł/km netto, tak jak podał w karcie pracy i sporządzonej na jej podstawie fakturą.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Zażalenie okazało się nieuzasadnione.

Zgodnie z art. 85 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (j.t. Dz. U. z 2014 r. poz. 1025 dalej u.k.s.c.) świadczeni przysługuje zwrot kosztów podróży - z miejsca jego zamieszkania do miejsca wykonywania czynności sądowej na wezwanie sądu - w wysokości rzeczywiście poniesionych, racjonalnych i celowych kosztów przejazdu własnym samochodem lub innym odpowiednim środkiem transportu. Jak wynika z ustępu 4 art. 85 u.k.s.c. wysokość kosztów, o których mowa w ust. 1 świadek powinien należycie wykazać. Przepis ten z mocy art. 90 u.k.s.c. należy odpowiednio stosować do biegłego.

Skoro zgodnie z zasadniczą normą ujętą w art. 85 ust. 4 sąd ustala wysokość wynagrodzenia za wykonaną pracę biegłego w oparciu o złożony przez niego rachunek, tym samym przyjąć należy, że wybrana przez biegłego metoda obliczenia wynagrodzenia ukierunkowuje sposób rozstrzygnięcia sądu. W niniejszym przypadku biegły odwołał się nie do rzeczywiście poniesionych kosztów dojazdu a do obowiązujących dla korzystania z własnego samochodu zryczałtowanych stawek.

Podkreślić jednak należy, że powyższe uprawnienie biegłego nie może oznaczać zupełnego wyłączenia go spod kontroli sądu orzekającego.

W powołanej ustawie z dnia 28 lipca 2005 r. (u.k.s.c.) nie przytoczono rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 25 marca 2002 r. w sprawie warunków ustalania oraz sposobu dokonywania zwrotu kosztów używania do celów służbowych samochodów osobowych, motocykli i motorowerów niebędących własnością pracodawcy, stąd też i dalsze uwagi żalącego nawiązujące do treści tegoż rozporządzenia ocenić należało jako nietrafne.

Odwołując się do tej ustawy wskazać natomiast należy, że zgodnie z normą ujętą w art. 85 ust. 2 u.k.s.c. górną granicę należności, o których mowa w ust. 1, stanowi wysokość kosztów przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej na obszarze kraju.

W świetle analizowanych przepisów, sąd rozstrzygający w sprawie zwrotu kosztów stawiennictwa jest pracodawcą w rozumieniu rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej, co oznacza, że to sąd decyduje, z jakiego środka transportu świadek może skorzystać i na jakich warunkach (zob. A. Oklejak, M. Sorysz, Koszty sądowe w sprawach cywilnych. Komentarz, Warszawa 2007, s. 219).

Zastosowanie zatem znajdzie Rozporządzenie Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 29 stycznia 2013 r. w sprawie należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej (Dz. U. 2013 r poz. 167)

W świetle § 3 ust. 1 tego rozporządzenia środek transportu właściwy do odbycia podróży określa pracodawca. Na wniosek pracownika pracodawca może wyrazić zgodę na przejazd w podróży samochodem osobowym, motocyklem lub motorowerem niebędącym własnością pracodawcy (§ 3 ust. 3 rozporządzenia), a w takim przypadku pracownikowi

przysługuje zwrot kosztów przejazdu w wysokości stanowiącej iloczyn przejechanych kilometrów przez stawkę za jeden kilometr przebiegu, ustaloną przez pracodawcę, która nie może być wyższa niż określona w przepisach wydanych na podstawie art. 34a ust. 2 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym (Dz. U. z 2012 r. poz. 1265 z późn. zm.).

Pogląd ten w uzasadnieniu swojego wyroku z dnia 22 marca 2011 r. (SK 13/08) podzielił także Trybunał Konstytucyjny (OTK-A 2011/2/11, Dz.U.2011/72/389)

Skoro zatem cytowany przepis rozporządzenia w przypadku ustalenia zryczałtowanej wysokości kosztów dojazdu w pierwszej kolejności wskazuje na stawkę ustaloną przez pracodawcę, a biegły wydał przedmiotową opinię na zlecenie Sądu Okręgowego w Poznaniu, to choć oczywiście nie jest on pracownikiem tegoż sądu, jednak z uwagi na podmiot wydający mu zlecenie i w jego przypadku stosować należy stawki za przejazd ustalone w zarządzeniu Prezesa i Dyrektora Sądu Okręgowego w Poznaniu powołanym w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia.

Wobec powyższego Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. i art. 398 k.p.c. orzekł jak w punkcie 1 postanowienia.

Marek Górecki Małgorzata Gulczyńska Jan Futro